

dom over selve dette Forsatningsudkast, maa føre derhen, at han endog for denne Forsatning vilde foretrække en Forsatning med en absolutistisk Charakter. Jeg troer, at det maa forundre Mange, naar de see den ærede Rigsdagsmand henvise os til 1660 og til de Principer, som dengang bleve gjorte gjældende; man maa undre sig over, at den Mand, som 200 Aar efter stod i Spidsen for et stærkt Selskab, der var dannet for at bekæmpe Aristokratets Privilegier, — vil henvise til en Omvæltning, som har behøvet saa lang Tid for at forandre de aristokratiske Forhold, der dengang eksisterede og som ikke inden 1848 var kommen videre end de var. Men endnu mere maa det forbause at høre Krigsministeren fra 1848 henvise til hiin Tingenes Tilstand, som en Tilstand, der var stiftet til ogsaa nu at redde Landet. (Eskjærning: Jeg har henviist til Tingenes Stilling d. 5. Juni 1849!) Den ærede Rigsdagsmand har henviist til Monarkens Myndighed, har særlig henviist til Begivenhederne i 1660 og det Princip, som dengang blev gjort gjældende, og han har henviist til Forordningu af 26de Juli 1854 med dens absolutistiske Charakter. Alt dette maa klarlig vise Enhver, hvorledes Udfaldet vilde blive, naar den ærede Rigsdagsmand skulde føre Sagen igjennem; det vilde ikke blive en constitutionel Forsatning, men en Forsatning af en ganske anden Art. (Eskjærning: det er ikke sandt).

Det var den ene Side af Sagen. Med Hensyn til den anden Side skal jeg erkjende, at jeg har ganske andre Tvivl, at jeg meget længe har vaklet med Hensyn til, hvorledes jeg skal afgive min Stemme i nærværende Sag. Jeg har allerede ved en tidligere Behandling af Sagen henpeget til en enkelt Bestemmelse i denne Forsatning, nemlig § 20, som jeg ansaae for særdeles mislig, men min Betænkelighed er i det Væsentlige hævet ved den Form, hvorunder Beslutningen foreligger fra Landstingets Side. — Med Hensyn til hele det constitutionelle Massineri maa jeg tilstaae, at jeg hører til dem, der langt vilde have foretrukket et stærkt organiseret Lokammersystem, forenet med en større Frihed, saa at man havde søgt Garantier mod Misbrug i denne Sam-

menfætning af Forsamlingen, og ikke i Formerne for dens Virksomhed. Jeg erkjender, at man kan benytte den constitutionelle Myndighed, vel ikke i dens fulde Udstrækning, men dog i enhver enkelt Sag, saaledes at Rigsraadet maa kunne sætte sin Mening igjennem eller i alt Fald udøve en meget væsentlig Indflydelse paa Lovgivningen, paa Stattebevillingen, hvor den fremtræder uafhængig af Normalbudgettet, o. s. v.; men jeg erkjender ogsaa, at der mangler Simpelhed i den hele Forhandlingsmaade, jeg troer, man vilde være kommen videre, naar man havde gjort det, som jeg anseer for en Fordeel — Andre maa sige ansee for en Feil — nemlig indført et Lokammersystem og deri søgt Waaben, der kunde afvæbne Indsigelserne mod Indrømmelsen af en større Frihed, og deriblandt en mere udstrakt Valgret. Men, mine Herrer! idet jeg havde denne Anskuelse, var det min Pligt at gaae tilbage til de tidligere Forhandlinger for at see, om Ministeriet havde fri Haand. Jeg skal ikke her indlade mig paa at citere enkelte Ord af tidligere Forhandlinger, thi naar vi gribe saaledes til Rigsdagsdendens, saa troer jeg, det vilde være muligt at paavise Modsigelser af hver enkelt Rigsdagsmand, og det gjælder navnlig den ærede Rigsdagsmand, som i et foregaaende Møde har søgt at vise de enkelte Ministre, at de ere i Modsigelse med sig selv. Der vilde vist blive en meget rig Høst for den, der vilde bestræbe sig for at finde saadanne Modsigelser hos ham. Jeg vil imidlertid søge at betragte Sagen i dens Almindelighed, og jeg troer, jeg kan gjøre det med saameget større Fordomsfrihed, som jeg, da jeg nærmest var en Modstander af nærværende Fællesforsatning, naturligviis med et mistænksomt Øie betragtede Alt, hvad der bandt Forsamlingen. Seer jeg nu hen til Forholdene i 1854, saa troer jeg, at netop den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds, der her er fremtraadt som den stærkeste Modstander af nærværende Forsatning, er den, der har bundet vore Hænder i mangfoldige Henseender; det er ham, vi skyldte det Chaos, hvori vi nu ere. (Eskjærning: Beviiis det!) Den ærede Rigsdagsmand — han, som altid under det forrige Ministerium